

*Вірші Влади Власенко у перекладах
Любові Шереметєвої на російську мову.
Стихи Влади Власенко в переложении
Любови Шереметьевой на русский язык.*

який же птах у мені жив,
як та душа мостила гнізда,
аби він був, аби світив,
аби не рано, би не пізно...
як же співав і як цвіла
веселка радо наді мною...
...він озирнувся з-під крила
і пролетів над головою.

.....

какая же птица во мне жила,
как же душа вила ей гнёзда,
чтоб она светила, чтобы была,
чтобы не рано и чтоб не поздно...
и как же пела и как цвела
радуга радости надо мною...
... лишь оглянулась из-под крыла
и пролетела над головою.

в порожньому місті сто тисяч порожніх стін,
 хто будував їх, хто їм казав стояти?
 рівно вполудни зникне від тіні тінь
 і рівно на північ ти скажеш — пора вмирати
 високо-високо... крила вздовж голих ніг —
 і вниз!
 і мовчи!
 і в спазу!
 мокра до нитки!!
 Боже мій, Боже, нащо-с ми дав, як гріх,
 нявчине серце з зеленої, Боже, мнєтки?
 а як давав-ис, то було давати ще,
 ще, аби-м стала травною і заросла у нетрі!..
 ...порожнеча з вікон мого будинку тече,
 будинку, збудованого на Етні.

.....

в опустошеном городе сто тысяч пустыющих стен,
 кто, кто построил их, кто стоят приказал им?
 а ровно в полдень исчезнет от тени тень
 и ровно в полночь ты скажешь — пора, умираем
 выСОко-выСОко... крылья вдоль голых ног —
 и вниз!
 и молчи!
 и в пепел!
 и в ливень студёный!!
 Боже мой, Боже, зачем для меня приберёт
 мавкино сердце из мяты тёмно-зелёной?
 а если уж дал мне его, то уж дал бы ещё,
 чтобы я стала травой, вплетённою в заросли эти!..
 ...пустота из окошек моего дома течёт,
 дома, построенного на Этне.

теплі руки та ніжний шовк та глибокий жест,
не по силі мені від душі відривати рай,
гострим словом твоїм забивала себе навхрест,
ніжним зором твоїм загортала у собі грань,
снів не бачу, душі не чую, гарячий лоб,
час не дихає, час не дише, його нема
я забилася в себе, в кут, і молюся, щоб
обійшла тебе порожнеча і ця зима
обминула тебе стороною та обійшла б
тебе ранішня згіркла довга по ночі путь...
наших рук відображення ломляться в дзеркала,
не по силі мені ця свобода через «забудь»
не суди мене, не вини, не така я, ну не така
в товщі вод, серед бід та чудних золотих божеств...
снів не бачу, душі не чую, тече ріка
в теплі руки та в ніжний шовк та в глибокий жест...

.....

тёплые руки да нежный шёлк да глубокий жест,
не по силам мне от души отрывать тот рай
острым словом твоим забивала себя накрёст,
нежным взором твоим заворачивала в себе грань,
снов не вижу, души не чую, горячий лоб,
время вовсе не дышит, его здесь нет, я совсем сама
я забилась в себя, в уголок, помолиться чтоб
обошла тебя пустота и эта зима
обогнула бы стороною да замела
снегом ранний прогорклый и долгий по ночи путь...
наших рук отражения ломаются в зеркала,
не по силам мне эта свобода через «забудь»
не суди меня, не вини, не такая я, не легка

в толще вод, среди бед и чудных золотых божеств...
снов не вижу, души не чую, течёт река
в теплые руки да в нежный шёлк да в глубокий жест...

а тепер все мені прощається,
ніч згортається колачем,
може, вперше так засинається
заримовано під дощем.
давні мрії здуріли й збудуться,
підуть ходором дивні сни,
ще до півночі перебудуться
і забудуться до весни.
кожен гріх, як горіх розколотий
і рознесений в пух і прах,
одягнутись чи що... у золото,
походити у шалянках...
любо ж дорого в серце глянути,
хоч від світа пусте й сліпе,
щось там в ньому дається гладити
і кошлатиться, і сопе,
і тому все йому прощається
від Великодня до Різдва...
ходить кіт по вікні, змеркається,
і збирається на дива...

.....

а теперь мне всё-всё прощается,
ночь сворачивается калачом,
мне впервые так засыпается
зарифмовано под дождём.
все мечты мои сдуру сбудутся,
ходят ходором чудо-сны,
до полуночи перебудутся
и забудутся до весны.
каждый грех, как орех расколотый
разнесённый и в пух и в прах,
нарядиться мне что ли... в золото,
в юбки в ярких шальных цветах...
любо ж дорого в сердце глянуть
хоть от света его слепит,
что-то в нем даётся погладить
и лохматится, и сопит,
оттого ему всё прощается
от Великодня до Рождества...
ходит кот по окну, смеркается,
всё готовится к чудесам...

і поставлю на камінь
всі мечі, всі шаблі, всі ножі,
всі слова,
і притихнуть дощі
з того боку вікна,
з того боку душі,
угорі,
де ще блимає світло скрипучого ліхтаря,
завішеного на ребрі...
...і піду,
два мовчання схрестивши впритул,
минаючи війни порохових скульптур
в кам'яному саду,
з кожним кроком вбиваючи в собі одного раба
і одного суддю,
і одного вождя,
і один ешафот,
я дивитимусь як рівнішають тіні від мого горба
і як мене покидає цілючий Іскаріот.

.....

и поставлю на камень
все мечи, сабли все, все ножи,
все слова,
и притихнут дожди
там, снаружи окна,
там, в глубинах души,
в вышине,
где мерцает ещё во мне свет скрипучего фонаря,
приподвешенного на ребре...
...и пойду,

два молчанья скрестивши впритык,
мимо войн статуй пороховых
в окаменелом саду,

с каждым шагом убивая в себе одного раба
и одного судью,
и одного вождя,
и один эшафот,
я увижу как выпрямляются тени от моего горба
и как меня покидает целующий Искарриот.

тут і зараз.
бо там і потім —
це втрачені тут і зараз
спроби на правду,
тому без всяких там спецефектів, терактів у собі
давай собі раду
просто і рівно, і май на увазі — ніхто не чує,
ніхто не дивиться,
не аплодує,
не голосує,
не каменує
в кров...
...ну і вгамуй, нарешті, цей концерт в голові
про велику любов
з душевного голоду,
бо в головній ролі — життя,
а не пересипання сміття
з голови в голову,
і не затяжні нарікання,
слухай свій видих і вдих —

ось твої краси і розкошування,
бо на перехресті волі і догми,
і кількох куценьких щасть
дав тобі хтось кавалок дороги
і нічого іншого вже не дасть,
тому йди і радій
снігу, сміху, людям, вітру, зимі,
радій,
щоб вкінці
мати чим засвітитися у пільмі.

.....

здесь и сейчас.
ибо там и потом —
это утраченные здесь и сейчас
пробы на правду,
сверки с судьбой,
потому без всяких в себе спецэффектов, террактвов
владей собой
просто и ровно, и имей в виду — никто не слышит,
никто не смотрит,
не аплодирует,
не голосует
и не опишет,
и не разобьёт камнем
в кровь...
... ну и уйми, в итоге, этот концерт в голове
про большую любовь
от душевного голода,
так как в главной-то роли — жизнь,
а не пересыпание лжи
из головы в голову,
не затяжные упрёки судьбе,

слушай свой выдох и вдох
верь себе —
вот твоя красота и роскошь
это всё — просишь или не просишь —
ибо на перекрестке воли и догмы
и нескольких куценьких счастлих
дал тебе кто-то краюху дороги
и ничего другого не дастся,
поэтому радуйся и иди,
радуйся снегу, смеху, людям, зиме,
радуйся,
чтобы в конце пути
было чем засветиться во тьме.

тихо, слова...
всі філософії збилися в зграю і пролетіли мимо...
чуєш? вовтузиться корінь в землі
і набухає трава,
і росте, і так нетерпимо,
бо знаюча, бо жива,
бо що їй до того,
що в тобі розсілися смутки, плачі і печалі —
в неї на шії срібляться рахманські коралі
і танцюють у ній божества,
бо над нею місяць високо
і дивиться так, що у стеблах дуріє кров,
і соки зелені, як ріки, а ріки, як соки
течуть і течуть, витікають, вертаються знов,
і крутиться коло, відсвічує сонце на тінь ворожбита,
на місячну кістку,
цілуй мене, каже, траво несамовита,
беру тебе за невістку...

...і що їм усім до того, що люди понурі
зорали сумними очима усю свою глину,
що їхнє коріння вовтузиться в їхній зажурі
і тягне їх душі
в долину,
в долину...
ну що їм до того...
з них злизує місячне сяйво розгойдане гілля,
їм латкають білі сороки і грають дерева
рахманське весілля,
злітаються квіти на трави, в тумани
у річку молочну,
а потім над ранок приходять на першу всеночну,
знімають коралі
і тихо шепечуть,
і може, як схочуть, замовлять і наші печалі...

.....

тихо, слова...
все філософії сбились в стаю и пролетели мимо...
слышишь? то возится корень в земле
и набухает трава,
и растёт, и так нестерпимо,
чувет, ведает, что жива.
...и что ей до того,
что расселись в тебе грусть, и плач, и печали —
ведь на шее её серебрятся кораллы
и танцуют в душе божества,
а над нею місяц високо
смотрит так, что в стеблях задурманилась кровь,
и зелёные соки, как реки, а реки, как соки
текут, вытекают и возвращаются вновь,
и вертится круг, солнца луч отсылая к теням ворожея,

к лунному бубну и колокольцам челесты,
целуй меня, просит траву,
и она, захмелев, хорошеет,
беру тебя, молвит, в невесты...
...и что, что им всем до того, что люди унылы
изрыли печалью очей всю родимую глину,
что корни их возятся в их гореванье и пыли
и тянет их души
в долину,
в долину...
...ну что до того им...
сиянья луны пригубивши, качаются ветви,
трещат белобоки-сороки, играют деревья
рахманскую свадьбу до света,
цветы прилетают на травы
сквозь речку туманов молочных,
к рассвету.
а после, к утру, приустав от брожений всенощных,
стихают, снимают кораллы
и шепчутся тихо,
и может, как лихо, зашепчут и наши печали...